

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ε. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : 'Η Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου. (Συν.). — 'Η Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά - Χανούμ. (Συν.). — 'Ο μικρὸς τεχνίτης, διήγημα Ν. Ι. Σταματέλλου. — 'Η Νύξ τοῦ νέου ἔτους.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
'Εν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λιπτά 20.
Αἰσυνδοροὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

'Ο λαὸς ἠκολούθει, συνώδευε καὶ προσπορεύετο. . . [Κεφάλαιον ις'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

'Η ἀνησυχία αὐτῆς, εἴτε προσποιητὴ εἴτε πραγματικὴ, δὲν διέλαθε τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί ζητεῖς; τῇ εἶπε.

— Ζητῶ... Ἀλλὰ δὲν βλέπω πλέον... εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ποῖον;

— Τὴν Σώβην. Μὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λουβρον;

— 'Ότε σοῦ ἔλεγον ὅτι εἶσαι ζηλότυπος! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα... *O bestia!*...

1 Ὡ ζῶν!

'Εμπρός, Ἑρριέττη! προσέθετο ὑψοῦσα τοὺς ὤμους. Πηγαίνετε μετὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας.

'Η Μαργαρίτα προσεποιήθη ὅτι παρητρεῖ ἔτι περὶ αὐτήν, εἴτα κύψαε εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης της:

— Πηγίνομεν, τῇ εἶπεν. Ἐχω νὰ σοὶ ἀνγκωνίσω σπουδαίαια.

'Η δούκισσα ἐποίησεν ὑπόκλισιν εἰς τε τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλομήτορα, εἴτα ὑποκλίθησεν καὶ ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας τῇ εἶπε:

— 'Η Ὑμετέρα Μεγαλειότης καταδέχεται ν' ἀναβῇ εἰς τὸ φορεῖόν μου;

— Εὐχαρίστος. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑποσχεθῇτε ὅτι ὑὰ μὲ ἐπαναφέρετε εἰς τὸ Λουβρον.

— Τὸ φορεῖόν μου, οἱ ἄνθρωποι μου καθὼς καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ δούκισσα, εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Αἱ δύο νεάνιδες ἀνέβησαν εἰς τὸ φορεῖον.

'Η Αἰκατερίνα καὶ οἱ μετ' αὐτῆς εὐπατρίδαι ἐπληθύνοντο εἰς τὸ Λουβρον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Καθ' ὁδὸν δὲ δὲν ἔπαυε ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὴν δέσποιναν τῆς Σώβης.

'Ο βασιλεὺς ἐγέλα, ὡς ἐγέλα Κάρολος ὁ Θ'. Οὗτος ὁ γέλως ἦτο φοβερώτερος ἀπειλῆς.

'Η Μαργαρίτα μόλις ἡσθάνθη τὸ φορεῖον κινούμενον καὶ ἐπέστη ὅτι δὲν φοβεῖται πλέον τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τῆς Αἰκατε-

ρίνας, ἀνέγνω ἐν τῷ ἐπιστολίῳ τῆς Σώ-
βης, τὰ ἐπόμενα :

«Διετάχθη ν' ἀποστείλω ταύτην τὴν νύκτα εἰς
τὸν βασιλέα τῆς Νιχάρρας δύο κλειδὰς : τὴν τοῦ
δωματίου ἐν ᾧ εὐρίσκειται φυλακισμένος καὶ τὴν τοῦ
κοιτῶνός μου. Εἰσελθόντα δὲ παρ' ἐμοῦ, διετάχθη
νὰ τὸν κοιτῆτα ἄχρι τῆς ἑκτῆς τῆς πρωίας. Ἡ Ὑ-
μέτερα Μεγαλειότης ἄς σκεφθῇ. Ἡ Ὑμέτερα Μεγα-
λειότης ἄς ἀποφασίσῃ, μὴ φειδυμένη καὶ αὐτῆς ἔτι
τῆς ζωῆς μου.»

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐψιθύρισε ἡ
Μαργαρίτα, ἡ πτωχὴ γυνὴ εἶναι τὸ ὄρ-
γανον, ὅπερ μεταχειρίζονται ὅπως μᾶς ἐ-
ξολοθρεύσωσιν ὅλους. Ὅθ' ἴδωμεν ὅμως ἂν
θὰ δυνηθῶσι τόσῳ εὐκόλως νὰ κάμωσι τὴν
βασιλείαν Μαργώ, ὥς λέγει ὁ ἀδελφός
μου Κάρολος, καλογραφεῖν.

— Τίνος εἶναι τὸ γράμμα αὐτό; ἠρώ-
τησεν ἡ δούκισσα.

— Ἀ! δούκισσα! ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ
εἰπῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, σχίσασα τὸ
ἐπιστόλιον εἰς μυρία τεμάχια.

ΙΒ'.

ΑΙ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

— Καὶ κατὰ πρῶτον, ποῦ πηγαίνομεν;
ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὀδη-
γήσω τὴν Ὑμέτεραν Μεγαλειότητα . . .

— Πρὸ πάντων ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειό-
της σὲ παρακαλεῖ νὰ λησμονήσῃς τὴν Με-
γαλειότητά της. . . Μὲ ὀδηγεῖς λοιπόν;

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γκίζης, ἂν δὲν
διατάξετε ἄλλως!

— Ὅχι, ὄχι, Ἐρρικέττη! Πηγαίνομεν
εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ὁ δοῦξ τῆς Γκίζης
δὲν εἶναι ἐκεῖ; Ὁ σύζυγός σου ἐπίσης;

— Ὡ! ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα
μετὰ χαρᾶς, ἐξ ἧς ἡκτινοβόλησαν οἱ σμα-
ράγδινοι ὀφθαλμοί της. Οὐδεὶς εἶναι ἐκεῖ!
Εἶμαι ἐλευθέρη, ὥς ὁ ἀήρ, ὥς τὰ πτηνὰ,
ὥς τὰ νέφη. Ἐλευθέρη, βασίλισσά μου,
ἐννοεῖτε πόσῃν εὐτυχίαν περικλείει ἡ λέ-
ξις αὕτη; Τρέχω ἐπάνω καὶ κάτω, δια-
τάσσω! Ἀ! πτωχὴ μου βασίλισσα! Σεῖς δὲν
εἴσθε ἐλευθέρη καὶ διὰ τοῦτο στεναίξετε! . . .

— Τρέχεις ἐπάνω καὶ κάτω, διατάσ-
σεις! Αὐτὸ εἶναι μόνον; Ἡ ἐλευθερία σου
εἰς τοῦτο μόνον σὲ χρησιμεύει; Εἰσι πολλοὶ
φαιδρά, ὅθεν θὰ ἦναι καὶ ἄλλο τι βεβαίως
πλὴν τῆς ἐλευθερίας.

— Ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειότης μὲ ὑπε-
σχέθη νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐκμυστηρεύσεις.

— Ἀκούμῃ ἡ Μεγαλειότης μου. Ἐ!
θὰ τὰ χαλάσωμεν. Ἐλησμώνησες τὰς συμ-
φωνίας μας;

— Ὅχι, εὐπειθὴς δούλη σὰς ἐνώπιον
τοῦ κόσμου, τρελλὴ μυστικοσύμβουλος σου
ἐν ταῖς κατὰ μόνους συνεντεύξεσι. Δὲν ἔ-
χει οὕτω, δέσποινα; Δὲν ἔχει οὕτω, Μαργα-
ρίτα;

— Ναί, νί, εἶπεν ἡ βασίλισσα κλειδίστρια τ

— Οὔτε ἀντιζηλῶ οἰκογενειῶν, οὔ
ἀπιστίαι ἔρωτος. Πάντα καλὰ, πλήρως εἰ-
λικρίνεια. Ἐν ὀλίγοις, συμμαχία ἐπιθε-
τικὴ καὶ ἀμυντικὴ, ὅπως ἀρπάσωμεν πε-
τακτά, ἂν τὸ συναντήσωμεν, τὸ ἐφήμερον
ἐκεῖνο, τὸ καλούμενον εὐτυχία.

— Ἀξιόλογα, δούκισσά μου! Αὐτὸ ἀ-
κριβῶς εἶναι. Καὶ ὅπως ἀνανεώσωμεν τὸ
συμβόλαιον, φίλησέ με.

Καὶ αἱ δύο ἐκείναι θελκτικαὶ κεφαλὰι
συνήνωσαν τὰ χεῖλη των, ὥς εἶχον συνε-
νώσει τοὺς στοχασμούς των.

— Λοιπὸν ἔχομεν νέας; εἶπεν ἡ δού-
κισσα.

— Καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὅλα δὲν εἶναι
νέας;

— Ἀ! ἐγὼ ὁμιλῶ περὶ ἔρωτος, καὶ
ὄχι περὶ πολιτικῆς. Ὅταν φθάσωμεν εἰς
τὴν ἡλικίαν τῆς βασιλομήτορος, ἀσχο-
λούμεθα περὶ πολιτικῆς. Τώρα ὅμως εἴ-
μεθα εἰκοσαετίδες, ὥραία μου βασίλισσα,
ὅθεν ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα.
Καὶ πρῶτον, εἰσαι πράγματι σύζυγος;

— Καὶ τίνος; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γε-
λῶσα.

— Ἀ! τῇ ἀληθείᾳ μὲ καθησυχάζεις.

— Δυστυχῶς ὅ,τι σὲ καθησυχάζει, μὲ
τρομάζει. Δούκισσά μου, πρέπει νὰ γείνω
σύζυγος.

— Καὶ πότε;

— Αὐριον.

— Ἀλήθεια! Πτωχὴ μου φίλη! Καὶ
εἶναι ἀνάγκη;

— Ἀπόλυτος.

— Διάβολε! καθὼς λέγει ἄποιος γυν-
στός μου· τοῦτο εἶναι ἄρκετὰ λυπηρόν.

— Γνωρίζεις τινὰ λέγοντα : διάβολε!
ἠρώτησε γελῶσα ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ τίς;

— Πάντοτε μὲ ἐρωτᾷς, ἐνῷ πρέπει νὰ
ὁμιλῇς. Τελείωσε καὶ ἀρχίζω.

— Ἰδοὺ τί τρέχει. Ὁ βασιλεὺς τῆς Νι-
χάρρας εἶναι ἐρωτευμένος καὶ δὲν μὲ θέ-
λει· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη, καὶ ὅμως
δὲν τὸν θέλω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβάλω
μὲν γνῶμην ἀμφοτέροι, ἢ τοῦλάχιστον
νὰ φανῶμεν ὅτι μετεβάλωμεν μέχρι τῆς
αὐριον.

— Καὶ λοιπὸν μεθάλα καὶ ἔσο βεβαία
ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μεθάλῃ.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀδύ-
νατον, διότι νῦν εἶμαι ἥσσον ἢ ἄλλοτε
ποτε διατεθειμένη νὰ μεθάλῃ γνῶμην.

— Ἀπέναντι τοῦ συζύγου σου μόνον,
ἐλπίζω.

— Ἐρρικέττη, ἔχω ἓνα ἐνδοιασμόν.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τῆς θρησκείας. Σὺ κάμνεις
διακρίσιν μετὰ τὸν Οὐγονόττων καὶ Καθο-
λικῶν;

— Ἐν τῇ πολιτικῇ;

— Ναί.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλ' ἐν τῷ ἔρωτι;

— Ἀγαπητὴ μου, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες
εἴμεθα τόσῳ ἐθνικαί, ὥστε προκειμένου
περὶ αἰρέσεων παραδεχόμεθα ὅλας, διότι
προκειμένου περὶ θεῶν ἀνγνωρίζομεν
πολλούς.

— Εἰς ἓνα μόνον; Δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, εἶπεν ἡ δούκισσα, καὶ τὰ ὁμ-
ματὰ τῆς ἡκτινοβόλησαν ἐξ ἡδυπαθείας.

Ναί· τὸν καλούμενον ἔρωτα *Cupido*, *A-*
more. Ναί, τὸν ἔχοντα φαρέτραν, ταινίαν
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πτέρυγας. . . Διά-
βολε! . . . Ζήτω ἡ εὐσέβεια!

— Καὶ ὅμως ἔχεις ἰδιαιτερόν τρόπον

προσευχῆς. Ρίπτεις λίθους κατὰ κεφα-
λῆς τῶν Οὐγονόττων.

— Ἀς πράττωμεν τὸ καλόν, καὶ ἄς
μὴ φροντίζωμεν τί περὶ ἡμῶν λέγουσιν.

Ἀ! Μαργαρίτα, πῶς αἱ καλλίτεροι ιδέαι,
αἱ ὠραιότεραι πράξεις μεταβάλλονται
διερχόμεναι τοῦ στόματος τῶν χυδαίων!

— Τῶν χυδαίων! Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ
ἀδελφός μου Κάρολος σὲ συνέχαιρεν;

— Ὁ ἀδελφός σου Κάρολος εἶναι μέ-
γας κυνηγὸς καὶ φουστὰ τὸ κέρας ὅλην τὴν
ἡμέραν, ὅπερ τὸν καθιστᾷ ισχυρότατον,
ὥς ἐκ τούτου δὲν θέλω καὶ τὰ συγχαρη-
τήριά του. Ἀλλως τε, ἀπῆντησα εἰς τὸν
ἀδελφόν σου Κάρολον. Δὲν ἤκουσες;

— Ὅχι. Ὡμίλεις τόσῳ χαμηλοφώνως!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐχω περισ-
σότερα νὰ σοῦ ἀνγκοινώσω. Λοιπὸν θὰ τε-
λειώσῃς τὴν ἐκμυστήρευσίν σου, Μαργαρίτα;

— Δηλαδὴ. . . Δηλαδὴ. . .

— Τί δηλαδὴ;

— Δηλαδὴ, εἶπεν ἡ βασίλισσα γελῶσα,
ἂν ὁ λίθος, περὶ οὗ εἶπεν ὁ ἀδελφός μου
Κάρολος, εἶναι ἱστορικός, ἀπέχω. . .

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρρικέττη.
Ἐξέλεξες ἓνα Οὐγονόττων! Ἀξιόλογα!
Ἐσο ἡσυχος. Ὅπως καθησυχάσω τὴν
συνείδησίν σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐκλέξω
καὶ ἐγὼ ἓνα εἰς τὴν πρώτην περίστασιν.

— Ἀ! φαίνεται ὅτι τώρα ἐξέλεξες
καθολικόν;

— Διάβολε! ἐπανάλαβεν ἡ δούκισσα.
— Καλὰ, καλὰ, ἐννοῶ.

— Καὶ τί πρᾶγμα εἰναι ὁ Οὐγονόττος μας;

— Δὲν τὸν ἐκλεξῇ. Αὐτὸς ὁ νέος δὲν
συνδέεται μαζὺ μου, καὶ πιθανῶς οὐδέ-
ποτε θὰ συνδεθῇ.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί πρᾶγμα εἶναι;
Εἰπέ μοι, ἡξεύρεις πόσον εἶμαι περιεργος.

— Εἰς πτωχὸς νέος, ὥρατος ὥς ὁ Νί-
σος τοῦ Βεθενοῦτου Κελλίνη, ὅστις κα-
τέφυγεν εἰς τὰ δώματά μου.

— Ὡ! καὶ δὲν τὸν προσεκάλεσες;

— Πτωχὸς νέος! Μὴ γελάς οὕτω, Ἐρ-
ρικέττη, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρί-
σκεται μετὰ τὸν ζῶν καὶ θανάτου.

— Εἶναι ἀσθενής;

— Ὅχι, εἶναι βαρέως πληγωμένος.

— Τοῦτο εἶναι λίαν ὀχληρόν. Εἰς Οὐ-
γονόττος πληγωμένος. Πρὸ πάντων τώρα.
Καὶ τί τὸν ἔκαμες;

— Κρύπτεται ἐν τῷ τιμωνίῳ μου, καὶ
θέλω νὰ τὸν σώσω.

— Εἶναι νέος, εἶναι ὠραῖος, εἶναι πλη-
γωμένος, τὸν κρύπτεις ἐν τῷ τιμωνίῳ σου
καὶ θέλεις νὰ τὸν σώσῃς. Αὐτὸς ὁ Οὐγο-
νόττος πρέπει νὰ ἦναι λίαν ἀχάριστος ἂν
δὲν ἦναι λίαν εὐγνώμων.

— Εἶναι ἤδη, καὶ φοβοῦμαι ὅτι εἶναι
περισσότερον ἢ ὅσον ἐπεθύμουν.

— Καὶ σὲ ἐνδιαφέρει ὁ πτωχὸς αὐτὸς
νέος;

— Ἐκ φιλάνθρωπίας μόνον.

— Ἀ! ἡ φιλάνθρωπία, πτωχὴ μου
βασίλισσα, εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἥτις πάντοτε
μᾶς σύρει εἰς τὸν ὄλεθρον.

— Ναί· καὶ ἐννοεῖς ὅτι ἐπειδὴ ἀπὸ
στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ βασιλεὺς, ὁ δοῦξ
τοῦ Ἀλανσῶν, ἡ μήτηρ μου, καὶ αὐτὸς

ἔτι ὁ σύζυγός μου... δόνανται νὰ εἰσέλθω-
σιν εἰς τὰ δώματά μου.

— Θέλεις νὰ μὲ παρακαλέσης νὰ φυ-
λάξω τὸν μικρόν σου Οὐγονόττον, ἐνόσω
εἶναι ἀσθενής, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ σοὺ τὸν
ἀποδώσω ὅταν ἰαθῇ. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐμπαικτρία! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.
"Ὅχι, σοὶ ὁμνύω ὅτι δὲν παρασκευάζω τὰ
πράγματα τόσῳ μακρόθεν. Ἄν ἡδύνασο
μόνον νὰ τὸν κρύψῃς που... θὰ σοὶ ἤμην
εὐγνώμων. Ὅταν δὲ ἰατρευθῇ ἀνοίγεις τὸ
κλωβίον καὶ τὸ πτηνὸν ἀφίπταται...

— Ὑπάρχει μία δυσκολία, ἀγαπητή
μου βασιλίσσα. Τὸ κλωβίον εἶναι κατει-
λημμένον.

— Πῶς! Ἐσωσες καὶ σὺ τινά;

— Τοῦτο ἀκριβῶς εἶπον εἰς τὸν ἀδελ-
φόν σου.

— Τώρα ἐννοῶ διατὶ ὠμίλησας τόσῳ
χαμηλοφώνως, ὥστε δὲν σὲ ἤκουσα.

— Ἀκουσέ με, Μαργαρίτα. Ἡ ἱστορία
δὲν εἶναι ἥσσαν ὠραία, ἥσσαν ποιητικὴ
τῆς ἰδικῆς μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῇ πῶς ἔσωσε τὸν Πε-
δεμόντιον, καὶ ὅλην τὴν ὑπὸ τὰ πρᾶθυρά
τῆς διαδραματισθεῖσαν σκηνήν.

— Ἐννοῶ τὴν ἱστορίαν σου, εἶπεν ἡ
Μαργαρίτα, διότι τοιαύτη σχεδὸν εἶναι
καὶ ἡ ἰδική μου.

— Με τὴν διαφορὰν, βασιλίσσά μου,
ὅτι ὑπηρετοῦσα τὸν βασιλέα καὶ τὴν θρη-
σκείαν δὲν ἔχω νὰ ἐκδιώξω τὸν κ. Ἀν-
νίθαν Κοκονάς.

— Ὁνομάζεται Ἀννίθας Κοκονάς, εἶ-
πεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα θυρυβδῶς.

— Φοβερόν ὄνομα! δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ
ὁ φέρων αὐτὸ εἶναι ἀξίος νὰ τὸ φέρῃ! Τί
ἥρως! διαβόλει! Πόσον αἷμα ἔχυσεν! ἀλλὰ,
θές τὴν προσωπίδα σου, βασιλίσσά μου.
διότι ἐφθάρσμεν εἰς τὸ μέγαρον.

— Καὶ διατὶ νὰ θέσω τὴν προσωπίδα μου;

— Διότι θὰ σοὶ δεῖξω τὸν ἥρωά μου.

— Εἶναι ὠραίος;

— Μοὶ ἐφάνη ὠραιότατος ἐν τῇ μάχῃ.
Εἶναι ἀληθές ὅτι ἦτο νύξ καὶ τὸν ἔβλεπον
εἰς τὸ φῶς τῆς πυρκαϊᾶς. Τὴν πρωῒαν ὁμο-
λογῶ ὅτι δὲν μοὶ ἐφάνη τόσῳ ὠραίος. Καὶ
ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη.

— Λοιπὸν ὁ προστατευόμενός μου δὲν
εἶναι δεκτός ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Γκιζης.
Λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, διότι εἶναι τὸ
μόνον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ
ἤρχοντο νὰ ζητήσωσιν ἓνα Οὐγονόττον.

— Ἀπατάσαι. Ἀπεναντίας θὰ διατάξω
νὰ μοὺ τὸν φέρωσι ταύτην τὴν ἐσπέραν.
Ὁ εἰς θὰ ἔχῃ τὴν κλίνην του δεξιᾶ καὶ ὁ
ἕτερος ἀριστερᾶ.

— Ἄλλ' ἂν ἀναγνωρισθῶσι θὰ ἀλλη-
λοφραγῶσιν.

— "ὦ! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Θὰ συ-
στήσης εἰς αὐτὸν σιωπὴν προκειμένου περὶ
θρησκείας.

— Ἐστῶ!

— Ἄς εἰσέλθωμεν. Εἴμεθα σύμφωνοι.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα σφίγ-
ξασα τὴν χεῖρα τῆς φίλης τῆς.

— Ἐδῶ, δέσποινα, γίνεσθε αὐθις Με-
γαλειοτάτη, εἶπεν ἡ δούκισσα. Ἐπιτρέψατέ
μοι λοιπὸν νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ ἐν τῷ μεγάρῳ

τοῦ Γκιζης, ὡς πρέπει νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν
βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας.

Καὶ ἡ δούκισσα κατελθοῦσα ὠδήγησε
τὴν Μαργαρίταν εἰς τὸ μέγαρον. Φθάσασα
εἰς τὸν κοιτῶνά της ἔκλεισε τὴν θύραν
καὶ ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἔξυ-
πνον Σικελήν.

— Μίκα, εἶπεν αὐτῇ ἰταλιστί, πῶς ἔχει
ὁ κόμης!

— Καλλίτερα, ἀπήντησεν ἡ θαλαμη-
πόλος.

— Καὶ τί κάμνει;

— Πιστεύω ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην
τρώγει κἄτι τι.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ
ἔχει ὄρεξιν εἶναι καλὸν σημεῖον.

— Ἀλήθεια! Ἐλησμονήσα ὅτι εἴσθε
μαθήτρια τοῦ Ἀμβροσίου Παρέ. Πήγαινε,
Μίκα.

— Ποῦ τὴν στέλλεις;

— Νὰ ἀγρυπνῇ ἐφ' ἡμῶν.

Ἡ Μίκα ἐξῆλθε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ δούκισσα, θέλεις
νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἢ θέ-
λεις νὰ τὸν φέρω ἐδῶ;

— Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο. ἤθελα
νὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ.

— Τί σὲ μέλει, ἀφοῦ ἔχεις τὴν προσω-
πίδα σου;

— Δύναται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῆς
κόμης μου, ἐκ τῶν χειρῶν μου ἔκ τινος
κοσμήματος.

— "ὦ! πόσον ἔγινε φρόνιμος, ἀφοῦ ὑ-
πνδρεύθη, ἡ ὠραία μου βασιλίσσα!

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε.

— Τότε, ἐν μόνον μέσον βλέπω, εἶπεν
ἡ δούκισσα.

— Ποῖον;

— Νὰ τὸν ἰδῇς διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ

— Ἐστῶ! ὠδήγησέ με.

Ἡ δούκισσα ἔφερε τὴν Μαργαρίταν εἰς
τινα θύραν, ἣν ἐκάλυπτε παραπέτασμα,
καὶ γονυπετήσασα ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν γο-
νάτων προσήρμωσε τὸ ὄμμα εἰς τὴν ὀπὴν,
ἣν ἄφινε τὸ ἀφαιρέθην κλειδίον!

— Ἀκριβῶς, εἶπεν, εἶναι εἰς τὴν τρά-
πεζαν καὶ ἔχει τὸ πρόσωπον πρὸς ἡμᾶς ἐ-
στραμμένον. Ἐλθέ.

Ἡ Μαργαρίτα παρετήρησε καὶ μόλις
εἶδε τὸν Κοκονάς:

— "ὦ. Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὀπισθοχω-
ρήσασα

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα
ἐκπλαγέισα.

— Ἀδύνατον! Ἄ! "Ὅχι! νκί! "ὦ! εἰς
τὴν ψυχὴν μου, αὐτὸς εἶναι!

— Ποῖος αὐτός;

— Σιωπῇ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι
ὁ θελῆσας νὰ φονεύσῃ τὸν Οὐγονόττον
μου ἐν αὐταῖς ταῖς ἀγκάλας μου.

— Τότε, ἀφοῦ τὸν εἶδες ἐν τῷ ἔργῳ,
δὲν εἶναι ὠραίος;

— Ἀγνοῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διότι
παρετήρουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον κατεδίωκε.

— Καὶ ὁ κατὰδικώμενος πῶς ὀνομά-
ζεται;

— Δὲν θὰ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομά του ἐνώ-
πιόν του;

1 Ἰδε εἰκόνα φύλλου 9.

— "Ὅχι, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Λεράκ Δελαμὸλ.

— Καὶ τώρα πῶς τὸν εὐρίσκεις;

— Τὸν Λεράκ;

— "Ὅχι, τὸν Κοκονάς.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! τὸν εὐρίσκω...

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐστάθη.

— Βλέπω, εἶπεν ἡ δούκισσα, ὅτι δὲν
δύνασαι νὰ τῷ συγχωρήσῃς τὴν πληγὴν,
ἣν ἔκαμεν εἰς τὸν Οὐγονόττον σου.

— Ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα, ὅτι ὁ Οὐγονόττος μου οὐ-
δὲν τῷ ὀφείλει, καὶ ὅτι ἡ πληγὴ τὴν ὀ-
ποίαν τῷ κατέφερεν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν...

— Τότε εἶναι ἐξωφλημένοι καὶ δυνά-
μεθα νὰ τοὺς συμφιλώσωμεν. Στείλέ μου
τὸν πληγωμένον σου.

— "Ὅχι τώρα, βραδύτερον.

— Πότε;

— Ὅταν δώσης εἰς τὸν ἰδικόν σου
ἄλλο δωμάτιον.

— Καὶ ποῖον;

Ἡ Μαργαρίτα παρετήρησε τὴν φίλην
τῆς, ἥτις βλέπουσα αὐτὴν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἐστῶ! εἶπεν ἡ δούκισσα. Συμμα-
χίαν πλέον παρὰ ποτέ.

— Φιλίαν εἰλικρινῇ πάντοτε, ἀπήντη-
σεν ἡ βασιλίσσα.

— Καὶ τὸ σύνθημα, τὸ σημεῖον τῆς
ἀναγνωρίσεως, ἂν ποτε ἡ μία λάβῃ ἀνάγκη-
ν τῆς ἄλλης;

— Τὸ τριπλοῦν ὄνομα τοῦ τριπλοῦ θεοῦ
σου: Ἐρως - Cupido - Amor.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀπεχωρίσθησαν
ἀφοῦ ἡσπάζθησαν ἀλλήλας διὰ δευτέραν
φορὰν, καὶ ἐσφιγξάν τὰς χεῖράς των δι' εἰ-
κοστήν.

ΙΓ'.

ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙ ΚΛΕΙΔΙΑ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑ
ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ, ΔΙ' ΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΩΡΙΣΜΕΝΑ.

Ἡ Μαργαρίτα εὔρε τὴν Γιλόννην ἀνή-
συχον. Ἡ δέσποινα τῆς Σώθης ἐλθοῦσα
ἔδωκεν αὐτῇ ἓν κλειδίον, ὅπερ εἶχε λάβει
ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος. Τὸ κλειδίον τοῦτο
ἦτο τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐκρα-
τεῖτο κεκλεισμένος ὁ Ἐρρίκος. Ἦτο φα-
νερόν ὅτι ἡ βασιλομήτωρ εἶχεν ἀνάγκην,
διὰ τὸ σχέδιόν της, ὅπως ὁ Βεαρνός τὴν
νύκτα ἐκεῖνην διέλθῃ παρὰ τῇ κυρίᾳ Σώθῃ.

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὸ κλειδίον ἡ-
θέλησε νὰ μάθῃ καὶ τοὺς ἐλαχίστους
λόγους τῆς κυρίας Σώθης. Ἐπὶ τέλους
ἐνόησε τὸ σχέδιον τῆς Αἰκατερίνης.

Τότε λαβοῦσα κάλαμον ἔγραψε:

Ἄντι νὰ μεταβῇ τὴν νύκτα ταύτην παρὰ τῇ
κυρίᾳ Σώθῃ, ἔλθετε παρὰ τῇ βασιλίσῃ τῆς Ναβάρρας.
"MARGARITA".

Εἶτα τυλίξασα τὸν χάρτην τὸν εἰσή-
γαγεν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειδίου, καὶ διέ-
ταξε τὴν Γιλόννην, ἅμα τῇ νυκτί, νὰ
εἰσαῇ τὸ κλειδίον ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ
φυλακισμένου.

Εἶτα ἐσυλογίσθη τὸν τραυματίαν. Ἐ-
κλείσε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τι-
μῶνιον, ἔνθα εὔρε τὸν Δελαμὸλ ἐνδεδυμέ-
νον. Οὗτος μόλις τὴν εἶδεν, ἠθέλησε νὰ
ἐγερθῇ, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ σταθῇ ἐπα-
νέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Διατὶ δὲν ἀκολουθεῖτε, κύριε, τὰς

διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ σας ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Σὰς εἶχον συστήσει ἀνάγκυσιν καὶ σεῖς πράττετε ὅλον τὸ ἐναντίον.

— "Ω! δέσποινα! Εἶπεν ἡ Γιλόννη, παρεκάλεσα, ἰκέτευσά τὸν κύριον κόμητα, ἀλλὰ μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐγκαταλίπη τὸ Λοῦδρον.

— Θὰ ἐγκαταλίπετε τὸ Λοῦδρον! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα βλέπουσα τὸν νέον, ὅστις ἐταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Δὲν δύνασθε νὰ περιπατήσητε. Εἴθε κάτωχρος καὶ ἀσθενής! Τὰ γόνατά σας τρέμουν. Ταύτην τὴν πρωίαν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ὤμου σας ἐξήρχετο ἔτι αἷμα.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ νέος, σὰς καθικετεύω ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω σήμερον.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα, εἰναὶ τι χειρότερον ἀγνωμοσύνης.

— "Ω, δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Πιστεύσατε ὅτι δὲν εἰμαι ἀγνώμων. Ἐχω ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ὅπερ θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς μου.

— Τότε, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, διότι αἱ πληγαὶ σας θὰ ἀνοιχθῶσιν αὖθις καὶ θὰ ἀποθάνετε ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος, ἢ θὰ σὰς ἀναγνωρίσωσιν ὡς Οὐγονόττον καὶ πρὶν ἢ βαδίσῃτε ἑκατὸν βήματα θὰ σὰς ἀποτελειώσωσι.

— Καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀφήσω τὸ Λοῦδρον.

— Πρέπει! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, παρατηροῦσα αὐτόν. Εἶτα ὠχρίασα ελαφρῶς: Ναί, ναί, εἶπεν, ἐννοῶ. Συγγνώμην, κύριε. Ὑπάρχει ἀνυμφιόβλως ἔξω τοῦ Λοῦδρου αἰτομόν τι, ὅπερ ἡ ἀπουσία σας ἐμβάλλει εἰς τρομερὰν ἀνησυχίαν. Εἶναι δίκαιον, κύριε Δελαμόλ, εἶναι φυσικὸν καὶ τὸ ἐννοῶ. Διατί δὲν τὸ εἶπετε ἀμέσως, ἢ μᾶλλον πῶς δὲν τὸ ἐνόησα ἀμέσως! Εἶναι καθήκον, ὅταν ἐνασκῇ τις τὴν φιλοξενίαν νὰ προστατεύῃ τὰ αἰσθηματὰ τοῦ ξένου τοῦ ὡς δένει τὰς πληγὰς του, καὶ νὰ νοσηλεύῃ τὴν ψυχὴν, ὡς νοσηλεύῃ τὸ σῶμα.

— Φεῦ! δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ. Ἀπατήσθε. Εἰμαι σχεδὸν μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπολύτως μόνος ἐν Παρισίοις, ἔνθα οὐδεὶς μὲ γνωρίζει. Ὁ δολοφόνος μου εἶναι ὁ πρῶτος ἀνὴρ πρὸς ὃν ὠμίλησα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἡ πρώτη γυνή, ἥτις μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

— Τότε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπεπληγμένη, διατί θέλετε νὰ φύγετε;

— Διότι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀνεπαύθη καὶ τὴν νύκτα ταύτην. . .

Ἡ Μαργαρίτα ἠρυθρίασε.

— Γιλόννη, πιστεύω ὅτι εἶναι ὥρα νὰ φέρῃς τὸ κλειδίον.

Ἡ Γιλόννη ἐξῆλθε, μειδιάσασα.

— Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα, ἂν οὐδένα ἔχετε φίλον εἰς Παρισίους, πῶς θὰ κάμετε;

— Δέσποινα, θὰ ἔχω πολλούς, διότι ἐνθυμήθην τὴν μητέρα μου, ἥτις ἦτο καθολική. Μοὶ ἐφάνει δὲ ὅτι τὴν εἶδον ὁδηγοῦσάν με εἰς τὸ Λοῦδρον καὶ ἔχουσιν σταυρὸν ἐν τῇ χειρὶ. Ὡμοσα δέ, ἂν ἐσωζόμην, νὰ γείνω καθολικός.

— Ἄλλὰ, δὲν δύνασθε νὰ περιπατήσητε

— Ἐδοκίμασα σήμερον. Περιπατῶ βραδέως καὶ μετὰ πόνων, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω μόνον ἄχρι τῆς πλατείας τοῦ Λοῦδρου. Ἄς ἐξέλθω καὶ ἂς συμβῇ ὅ, τι θέλει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐβουβήσθη εἰς σκέψεις.

— Καὶ περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, εἶπεν εἶτα σκοπῶν, δὲν ὁμιλεῖτε πλέον; Μὴ μεταβάλλων θρησκείαν, ἀπωλέσατε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του;

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Δελαμόλ ὠχρίασας, ἐθίζατε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. . . Εἰζεύρω ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας διατρέχει μέγιστον κίνδυνον, καὶ ὅτι μόλις ἡ ὑμετέρα ἐπιτροπὴ ὡς θυγατρὸς τῆς Γαλλίας δύναται νὰ τὸν σώσῃ;

— Πῶς, κύριε! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, περὶ ποίων κινδύνων μοὶ ὁμιλεῖτε;

— Δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ μετὰ δισταγμοῦ. Ἐντεῦθεν ἀκούει τις ὄλκ.

— Εἶναι ἀληθές, ἐπιθύρυσεν ἡ Μαργαρίτα, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ, ὁ Γκιζης μοὶ τὸ εἶπεν.

Εἶτα ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως:

— "Ε! καὶ τί ἠκούσατε!

— Πρῶτον τὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας συνδιαλέξιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Μετὰ τοῦ Φραγκίσκου; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ἐρυθρίασασα.

— Μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσών. Εἶτα τὴν τῆς Γιλόννης μετὰ τῆς κυρίας Σώβης.

— Καὶ αὐταὶ αἱ δύο συνδιαλέξεις. . .

— Ναί, δέσποινα! Ἐγγαμος ἀπὸ ὀκτὼ ἡδὴ ἡμερῶν, ἀγαπᾶτε τὸν σύζυγόν σας. Ὁ σύζυγός σας θὰ ἔλθῃ, ὡς ἦλθεν ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσών καὶ ἡ κυρία Σώβη. Θὰ σὰς ἀνακοινώσῃ τὰ μυστικά του, τὰ ὅποια ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἀκούσω. Θὰ εἰμαι ἀδίκριτος. . . καὶ δὲν δύναμαι. . . δὲν πρέπει. . . καὶ πρὸ πάντων δὲν θέλω νὰ εἰμαι.

Ἡ ταραχὴ τοῦ Δελαμόλ, εἰπόντος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις διὰ τὴν Μαργαρίταν.

— Ἀ! εἶπεν αὕτη. Ἤκούσατε πᾶν ὅ, τι ἄχρι τοῦδε ἐλέχθη ἐν τῷ κοιτῶνί μου;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε ὅπως μὴ ἀκούσατε περισσότερα;

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, δέσποινα! Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστήται νὰ μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ.

— Πτωχὸν παιδίον! . . .

Ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ συμπαθεὶ ταύτῃ ἀπαντήσας, ὁ Δελαμόλ ἤγειρε δειλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας.

— Λοιπὸν, θεωρεῖτε ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ τηρήσῃτε ἐν μυστικόν; εἶπεν ἡ δέως ἡ Μαργαρίτα.

— Δέσποινα! ἀπήντησεν ὁ νέος, δυσπιστῶ εἰς ἑμαυτόν, καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων μὲ λυπεῖ.

— Ἡ εὐτυχία τίνος; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδιῶσα. Ἀ! ναί, ἡ εὐτυχία τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας! Πτωχὲ Ἐρρίκε!

— Βλέπετε καλῶς ὅτι εἶναι εὐτυχής, δέσποινα! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δελαμόλ.

— Εὐτυχής;

— Ναί, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν λυπεῖται.

— Καὶ λοιπὸν ἀπεφασίσατε νὰ μὴ ἰδῇτε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Φοβοῦμαι μὴ τὸν ἐνοχλήσω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ἀλλὰ τὸν ἀδελφόν μου, δοῦκα τοῦ Ἀλανσών;

— "Ω! δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών! "Οχι, ὄχι. Ἀκόμη ὀλιγώτερον αὐτόν ἢ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Διατί; . . ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα συγκεκινημένη.

— Διότι, καὶ τοὶ κακὸς νῦν Οὐγονόττος ὅπως ὑπηρετῶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, δὲν εἰμαι ἀκόμη τόσῳ καλὸς καθολικός, ὅπως εἰμαι φίλος τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσών καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς. . .

Αἶφνης ἡ Γιλόννη εἰσῆλθεν. Ἡ Μαργαρίτα τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἡ Γιλόννη διὰ τοῦ βλέμματος ἀπήντησε καταφατικῶς. Τότε ἡ βασιλίσσα στραφεῖσα πρὸς τὸν νέον, εἶπεν:

— Ὁ κ. Δελαμόλ εἶναι ὑπερήφανος καὶ δισταῖ νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν πρότασιν ἣν βεβαίως θὰ ἀποκρούσῃ.

Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη, ἀλλὰ κατακληθθεὶς ὑπὸ ὀξέων πόνων ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος.

— Βλέπετε, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, δραμοῦσα καὶ σφίγγασα αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Βλέπετε, κύριε, ὅτι ἔχετε ἀκόμη τὴν ἀνάγκην μου!

— Ναί, ναί! ἐπιθύρυσεν ὁ νέος, ὡς τοῦ ἀέρος ὃν ἀναπνέω, ὡς τοῦ φωτὸς ὅπερ βλέπω! Τρεῖς κτύποι ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς Μαργαρίτας.

— Ἀκούετε, δέσποινα; εἶπεν ἡ Γιλόννη τρομάξασα.

— Ἀπὸ τῶρα! ἐπιθύρυσεν ἡ Μαργαρίτα.

— Πρέπει νὰ ἀνοίξω;

— Περιμένε. Ἴσως εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— "Ω δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Σὰς καθικετεύω, ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω ζῶν ἢ νεκρός. Οἰκτεῖράτέ με! Δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε; Λοιπὸν θὰ ὁμιλήσω, καὶ ὅταν ὁμιλήσω, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ διώξετε.

— Σιωπᾶτε, δυστυχῇ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. . .

— Δέσποινα! ἐπανέλαθεν ὁ Δελαμόλ, σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐντεῦθεν ἀκούει τις ὄλα. Μὴ μὲ κάμετε νὰ ἀποθάνω ἐκ θανάτου, ὃν καὶ ὁ σκληρότερος δῆμιος δὲν θὰ ἐφεύρισκε.

— Σιωπῇ! σιωπῇ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— "Ω, δέσποινα! Εἴθε ἀνοικτίρμων. Δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσατε. Ἄλλὰ δὲν ἐννοεῖτε ὅτι σὰς ἀγαπῶ;

— Σιωπῇ! ἀφοῦ σὰς τὸ λέγω! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα θεῖσα τὴν θερμὴν καὶ μυροβόλον χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ νέου, ὅστις τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἄλλὰ. . . ἐπιθύρυσεν ὁ Δελαμόλ.

— Ἄλλὰ, σιωπᾶτε, παιδίον! Τί πράγμα εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀντάρτης, ὅστις δὲν

θέλει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν βασιλισσάν του;
Ἐξελθοῦσα δὲ τοῦ τιμωνίου ἔκλεισε
τὴν θύραν, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ τοί-
χου ὅπως κατὰστέλλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς
καρδιάς της, εἶπεν·

— "Ανοίξε, Γιλόννη!

Ἡ Γιλόννη ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος καὶ
μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπεφάνη ὁ βασιλεὺς
τῆς Ναβάρρας.

— Με ἐπροσκάλεσάτε, δέσποινα; εἶπεν
εἰσελθών.

— Ναί, δέσποτα. Ἡ Ὑμετέρα Μεγα-
λειότης ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν μου;

— Καὶ ἐξεπλάγην, τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Ἐρ-
ρίκος, παρατηρῶν περὶ αὐτὸν μετὰ τινος δυσ-
πιστίας, ἥτις ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκλιπῇ.

— Ἰσως δὲ καὶ ἀνησυχῆσατε ὀλίγον,
δὲν ἔχει οὕτω;

— Θὰ σὰς τὸ ὁμολογῶν, δέσποινα.

Καὶ ὅμως, καίτοι περιστοιχίζομαι ὑπὸ ἀ-
σπόνδων ἐχθρῶν καὶ ὑπὸ φίλων μᾶλλον
ἐπικινδύνων, ἀνεμνήσθην ὅτι τὴν ἐσπέραν
τῶν γάμων μας εἶδον ἐν τοῖς ὑμετέροις
ὀφθαλμοῖς ἀκτινοβολοῦν τὸ αἶσθημα τῆς
γενναιότητος, καὶ χθές, ὅτε ἐκινδύνουν
νὰ θανατωθῶ, εἶδον λαμπρόντα ἐν αὐτοῖς
τὸν ἀστέρα τοῦ θάρρους.

— Καὶ λοιπὸν, δέσποτα; εἶπεν ἡ Μαρ-
γαρίτα μειδιώσα.

— Καὶ λοιπὸν! συλλογισθεὶς ταῦτα
πάντα εἶπον καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέγνων τὴν
ἐπιστολὴν, δι' ἧς μοὶ ἐλέγετε νὰ ἔλθω· ὁ
βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ἀνευ φίλων, ὡς
εἶναι, φιλακισμένος, ἀσπλος, ἐν μόνον μέ-
σον ἔχει νὰ ἀποθάνῃ οὐχὶ ἄγνωστος, ἀλλὰ
διὰ θανάτου, ὃν νὰ ἀναγκάσῃ ἡ ἱστορία,
καὶ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι νὰ προδοθῇ ὑπὸ
τῆς συζύγου του. . . καὶ ἦλθον.

— Βασιλεῦ! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα,
θὰ μετεβάλετε γλῶσσαν ὅταν μάθετε ὅτι
πᾶν ὅ,τι τὴν στιγμὴν ταύτην συμβαίνει
εἶναι ἔργον προσώπου, ὅπερ σὰς ἀγαπᾷ! . .
καὶ τὸ ὅποιον ἀγαπάτε.

Ὁ Ἐρρίκος ἠτένισε περιέργως τὴν Μαρ-
γαρίταν.

— Ω! καθησυχάσατε, βασιλεῦ! εἶπεν
αὕτη μειδιώσα. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι
τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶμαι ἐγώ.

— Καὶ ὅμως, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρ-
ρίκος, σεῖς μοὶ ἐπέμψατε τὸ κλειδίον τοῦτο,
καὶ ἡ γραφὴ εἶναι ὑμετέρα.

— Ἡ γραφὴ εἶναι ἰδική μου, τὸ ὁμο-
λογῶ. Τὴν ἐπιστολὴν σὰς ἔστειλα ἐγώ,
δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλὰ περὶ τοῦ κλειδίου,
τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως. Ἀρκέσθητε μαν-
θάνοντες ὅτι τὸ κλειδίον τοῦτο διήλθεν ἐκ
τῶν χειρῶν τεσσάρων γυναικῶν.

— Τεσσάρων γυναικῶν! ἀνέκραξεν ὁ
Ἐρρίκος ἐκθαμβος.

— Ναί· τῆς βασιλομήτορος, τῆς κυρίας
Σώβης, τῆς Γιλόννης καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ἀς ὁμιλήσωμεν ἤδη λογικῶς, δέ-
σποτα· καὶ πρὸ πάντων ἂς ὁμιλήσωμεν εἰ-
λικρινῶς. Εἶναι ἀληθές τὸ λεγόμενον ὅτι ἡ
Ὑμετέρα Μεγαλειότης συγκατατίθεται ν'
ἀσπασθῇ τὸν καθολικισμόν;

— Οἱ λέγοντες τοῦτο ἀπατῶνται· δὲν
συγκατετέθη ἀκόμη.

— Ἀλλ' εἰσθε ἀποφασισμένοι.

— Δηλαδῆ, σκέπτομαι. Τί θέλετε;

— Ὅταν ἔχη τις εἰκοσὶν ἔτη καὶ εἶναι σχε-
δὸν βασιλεὺς, μὴ τὸν Σατανᾶν! ὑπάρχουσι
πράγματα ἀξίζοντα μίαν λειτουργίαν.

— Καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἡ ζωὴ, ἔ;

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ κατὰστέλλῃ
μικρὸν μειδίωμα.

— Δὲν μὲ λέγετε πᾶν ὅ,τι σκέπτεσθε,
βασιλεῦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Κρύπτω καὶ τινὰ ἀπὸ τοὺς συμμά-
χους μου, δέσποινα. Καθὼς δὲ καλῶς γνω-
ρίζετε ἄχρι τοῦδε δὲν εἴμεθα ἡ μόνον σύμ-
μαχοι. Ἄν εἰσθε ταῦτοχρόνως σύμμαχος
μου. . . καὶ. . .

— Καὶ σύζυγός σας· δὲν ἔχει οὕτω,
βασιλεῦ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί· καὶ σύζυ-
γός μου.

— Τότε;

— Τότε τὸ πρᾶγμα θὰ διέφερεν. Ἰσως
δὲ καὶ θὰ ἐπεχείρουν νὰ μείνω βασιλεὺς
τῶν Οὐγονόττων, ὡς λέγουσιν. . . Ἦδη
ἀνάγκη ν' ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ ζήσω.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν παρετήρησεν ἄλ-
λοκότως.

— Καὶ εἰσθε βέβαιος τοῦλάχιστον ὅτι
θὰ τὸ ἐπιτύχετε; εἶπεν αὕτη.

— Σχεδόν. Δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι ἐν τῇ κό-
σμῳ τούτῳ περὶ οὐδενὸς δύναται τις νὰ
ἦναι ποτε βέβαιος.

— Εἶναι ἀληθές, ἐπανέλαβεν ἡ Μαργα-
ρίτα, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δει-
κνύει τόσην μετριοφροσύνην καὶ ἐπαγγέλλ-
εται τόσην ἀφιλοκέρδειαν, ὥστε ἀφοῦ παρ-
ρητήθη τοῦ στέμματος της, ἀφοῦ παρη-
τήθη τῆς θρησκείας της, πιθανῶς νὰ πα-
ραιτηθῇ, ἐλπίζεται τοῦλάχιστον, καὶ τῆς
μετὰ μίᾳς θυγατρὸς τῆς Γαλλίας συμ-
μαχίας της.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφρικίσεν. Ἀλλὰ κατα-
στείλας τὴν συγκίνησιν του εἶπεν:

— Εὐαρεστήθητε νὰ ἐνθυμηθῆτε, δέ-
σποινα, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἔχω
αὐτεξουσιότητα. Θὰ πράξω λοιπὸν ὅ,τι
μὲ διατάξει ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ
θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἀποσυρθῶ κυνηγῶς ἐν τινὶ
πύργῳ, ἢ μοναχὸς ἐν τινὶ μοναστηρίῳ,
ὅπως κλαίω τὰς ἀμαρτίας μου.

Ἡ τοιαύτη ἡρεμία, ἡ τοιαύτη τῶν ἐγ-
κοσμίων ἀπάρνησις ἐτρόμαζον τὴν Μαρ-
γαρίταν. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ διάλυσις τοῦ γά-
μου τῶν εἶχε συμφωνηθῇ μετὰ τοῦ βα-
σιλέως, τῆς βασιλομήτορος καὶ τοῦ Ἐρ-
ρίκου. Καὶ διατὶ νὰ μὴ ἀπατήσῃ καὶ
αὕτην; Διατὶ νὰ μὴ τὴν θυσιάσῃ; Ἡ
πεῖρα τὴν εἶχε διδάξει ὅτι οὔτε ἐπὶ τῆς
μητρὸς, οὔτε ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἔπρεπε νὰ
βασίλειται. Ὅθεν:

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ
τινος χλευαστικῆς περιφρονήσεως, δὲν ἔχει
μοὶ φαίνεται μεγάλην πεποίθησιν ἐπὶ τὸν
ἀστέρα ὅστις λάμπει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
ἐκάστου βασιλέως;

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ματαίως ἐξή-
τησα τὸν ἰδικόν μου τὴν στιγμὴν ταύτην.
Κρύπτεται ἐν τῇ καταιγίδι, ἥτις μυκάται
νῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

— Καὶ ἂν ἡ πνοὴ γυναικὸς τινος διε-

σκέδαζε τὴν καταιγίδα ταύτην καὶ καθί-
στα τὸν ἀστέρα αὐτὸν λαμπρότερον ἢ
ἄλλοτε;

— Εἶναι δύσκολον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

Ἀρνεῖσθε τὴν ὑπαρξίν τῆς γυναικὸς
ταύτης, δέσποτα;

— Ὁχι, ἀρνοῦμαι μόνον τὴν ἰσχύν της.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε τὴν θέλησίν της;

— Εἶπον τὴν ἰσχύν της καὶ τὸ ἐπα-
ναλαμβάνω. Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι πράγματι
ἰσχυρὰ ἢ ὅταν ὁ ἔρως καὶ τὸ συμφέρον συ-
νενοῦνται ἐν αὐτοῖς ἐξίσου. Ἄν δὲ τὸ ἐν
μόνον τῶν αἰσθημάτων τούτων τὴν ἀπα-
σχολεῖ, εἶναι τρωτὴ ὡς ὁ Ἀχιλλεύς. Τώρα,
ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τῆς γυ-
ναικὸς ταύτης δὲν δύναται νὰ βλαστῇ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπησε.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρί-
κος· κατὰ τὸν τελευταῖον ἦχον τοῦ κώ-
δωνος τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ὀφείλετε νὰ
σκεφθῆτε πῶς νὰ ἀνακτήσητε τὴν ἐλευ-
θερίαν σας, ἣν εἶχον ὑποθηκεύσει ὅπως ἐ-
ξολοθρεύσωσι τοὺς ὀπαδούς μου. Ἐγὼ ὠ-
φείλον νὰ σκεφθῶ πῶς νὰ σώσω τὴν ζωὴν
μου. Τοῦτο ἦτο τὸ κατεπείγον. . . Ἀπω-
λέσαμεν τὴν Ναβάρραν, τὸ γνωρίζω, ἀλλ'
ἡ Ναβάρρα εἶναι μικρὸν τι παραβαλλομένη
πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις σὰς ἀπέδωκε,
ὅπως δύνασθε νὰ ὁμιλῆτε γεγονούᾳ τῇ
φωνῇ ἐν τῇ κοιτῶνί σας, ὅπερ δὲν θὰ ἠδύ-
νασθε νὰ πράξετε ἂν τις ἤκουεν ὑμᾶς ἐκ
τοῦ τιμωνίου ἐκείνου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε.

Ὁ Ἐρρίκος ἐγερθεὶς ἐβάδισε πρὸς τὴν
θύραν, ἀλλ' αἶφνης στάς, ὥσανεὶ τότε ἐνε-
θυμήθη διατὶ ἦλθε παρὰ τῇ βασιλίσῃ,
εἶπε:

— Ἀλλὰ, δέσποινα, δὲν ἔχετε νὰ μοὶ
ἀνακοινώσητε τι ἡ ἠθελήσατε νὰ μοὶ πα-
ράσχητε τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα σὰς εὐχαρι-
στήσω διότι, ὡς ἀρχαία θεὰ, παρέστητε
ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐκινδύνουν ἐν τῇ
ὀπλοθήκῃ τοῦ βασιλέως, ὅπως μοὶ σώσητε
τὴν ζωὴν.

— Δυστυχῇ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα
δι' ὑποκώφου φωνῆς, δὲν βλέπετε ὅτι οὐδὲν
ἐσώθη, καὶ ὅτι κινδυνεύει ἔτι καὶ ἡ ἐλευ-
θερία σου καὶ τὸ στέμμα σου, καὶ ἡ ζωὴ
σου! . . Τυφλέ! τρελλέ! πτωχέ τρελλέ!
Ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου εἶδες μόνον συνέν-
τευξιν, ἔ; ἐπίστευσας ὅτι ἡ Μαργαρίτα
προσβλήθεῖσα ἐκ τῆς ψυχρότητός σου ἀ-
πῆται ἱκανοποίησιν;

— Ἀλλὰ, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος
ἐκθαμβος, ὁμολογῶ. . .

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν,
ἀλλόκοτος κρότος, ὥσει ξέσιμον ὀξὺ καὶ
ταχὺ ἠκούσθη εἰς τὴν μικρὰν μυστικὴν
θύραν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔσυρε τὸν Ἐρρίκον πρὸς
τὴν θύραν ἐκείνην.

— Ἀκούσατε, εἶπεν.

— Ἡ βασιλομήτωρ ἐξέρχεται τοῦ κοι-
τῶνός της, ἐπιθύρει φωνή τις διακοπτο-
μένη ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ ἦν ὁ Ἐρρίκος
ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τῆς κυρίας Σώβης.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν ἡ
Μαργαρίτα.

— Παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ Μεγαλειότητι.
Καὶ ἠκούσθη ὁ θρόνος μεταξίνης αἰσθη-
τος, ὅπερ ἐδείκνυνεν ὅτι ἡ κυρία Σώβη ἀ-
πεμακρύνετο.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἦμην βεβαία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐγὼ δὲ τὸ ἐφοβούμην, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ ἀνοίξας τὸν ὑπενδύτην τοῦ ἔδειξε χαλύβδινον θώρακα καὶ ἔσυρε μακρὸν λομ-
βαρδικὸν ἐγχειρίδιον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν πρόκειται καὶ περὶ
ἐγχειριδίων καὶ θωράκων. Κρύψατε τὸ ἐγ-
χειρίδιον αὐτό. Ἡ βασιλομήτωρ ἔρχεται
μόνη.

— Καὶ ὅμως...

— Εἶναι αὐτή, τὴν ἀκούω, σιωπὴ!

Καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἑρρίκου
εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ,
ἃς ὁ νέος ἠκούσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκ-
πλήξεως, καὶ ἀμέσως ἐκρύβη ὀπίσθεν τῶν
παρκαπετκισμάτων τῆς κλίνης.

Ἡ Μαργαρίτα δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη
εἰς τὸ τιμῶνιον, ἔνθα ὁ Δελαμὸλ περιέ-
μενε φρίσσω, καὶ λαβοῦσα ἐν τῷ σκότει
τὴν χεῖρά του:

— Σιωπὴ! εἶπεν.

Εἶτα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της
καὶ κλείσασα τὴν θύραν, ἀπέσπασε τὸν
κεκρυφάλλον της, ἔκοψε διὰ τοῦ ἐγχειρι-
δίου της τὰς ταινίας τῆς ἐσθῆτός της
καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην.

Ἦτο καιρὸς, ἡ κλεῖς ἐστρέφετο ἐν τῷ
κλειθρῷ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε κλειδία δι' ὅλας
τὰς θύρας.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν ἡ Μαργα-
ρίτα, ἐνῶ ἡ Αἰκατερίνα ἐτοποθέτει εἰς
τὴν θύραν φρουρὰν ἐκ τεσσάρων εὐπατρι-
δῶν οἵτινες τὴν συνώδευον.

Καὶ ὥσαντι εἶχε τρομάξει ἐκ τῆς ἀπο-
τόμου ταύτης ἐπιδρομῆς ἐν τῷ κοιτῶνί
της, ἡ Μαργαρίτα φέρουσα λευκὴν νυκτι-
κὴν ἐσθῆτα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ
ἀναγνώρισασα τὴν Αἰκατερίναν, ἔδραμεν
ἵνα ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς μητρός της,
προσποιηθεῖσα τόσῳ καλῶς τὴν ἐκπεπλη-
μένην, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Φλωρεντινὴ ἠ-
πατήθη.

ΙΑ'

ΔΕΥΤΕΡΑ ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ἡ βασιλομήτωρ παρετήρησε καλῶς περὶ
αὐτήν. Εἶτα ἐμειδίασεν, ὡς γυνὴ ἐπιτυ-
χοῦσα τὸν σκοπὸν της. Λαβοῦσα δὲ καθι-
σμα, εἶπεν:

— Ἄς καθήσωμεν, Μαργαρίτα, καὶ ἃς
συνομιλήσωμεν.

— Δέσποινα, ἃς ἀκούω.

— Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ὁ ἀ-
δελφός σου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ κα-
ταστήσωμεν εὐτυχῇ.

Τὸ προοίμιον ἦτο φοβερὸν διὰ τοὺς γνω-
ρίζοντας τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί προτίθεται νὰ μοῦ εἰπῇ, ἐσκέφθη
ἡ Μαργαρίτα.

— Ὑπανδρεύσαντές σε ἐξετελέσαμεν βε-
βαίως μίαν τῶν πολιτικῶν ἐκείνων πρά-
ξεων ἃς πολλάκις μεγάλᾳ συμφέροντα ἐ-
πιβάλλουσιν εἰς τοὺς κυβερνῶντας. Οὐδέ-

ποτε ὅμως ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ κατὰ σοῦ,
τῆς τόσον ὠραίας, τῆς τόσης θελκτικῆς,
ἀπέχθεια τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας θὰ
διετηρεῖτο.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη καὶ σταυρώσασα
τὴν νυκτικὴν ἐσθῆτά της ἐποίησε πλήρης
σεβασμοῦ ὑπόκλινιν πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ταύτην τὴν ἐσπέραν μόνον ἔμαθον.
ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι ὁ σύζυγός
σου δὲν φέρεται πρὸς σὲ ὡς πρέπει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστέναξεν.

— Εἶναι πράγματι δυστύχημα ὅτι ὁ
βασιλεὺς περιφρονεῖ τὴν σύζυγον, ἣν εὐη-
ρεστήθημεν νὰ τῷ δώσωμεν, προσφέρων
σκανδαλωδῶς τὸν ἔρωτά του εἰς μίαν τῶν
κυριῶν μου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρὸ πολλοῦ βλέπω ὅτι ἡ καρδιά σου
αἰμάσσει.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκίρτησεν. Ἐλαφρὰ
κίνησις εἶχε ταράξει τὰ τῆς κλίνης παρκα-
πετάσματα. Εὐτυχῶς ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲν
ἐνόησε.

— Τὴν πληγὴν ταύτην, τέκνον μου,
ἀπόκειται εἰς τὴν μητέρα σου νὰ θερα-
πεύσῃ. Οἱ νυμφεύσαντές σε δὲν δύνανται
ν' ἀνεχθῶσι τὴν πρὸς σὲ γινομένην περι-
φρόνησιν. Ἐχουσι δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξα-
σφαλίσωσι τὸ μέλλον σου, χωρίζοντές σε
ἀπ' αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν θέσιν καὶ
τὴν ἀξίαν σου.

— Καὶ ὅμως, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ
Μαργαρίτα, μεθ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις
ταύτας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι
σύζυγός μου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐποίησε κίνημα ὀργῆς,
καὶ πλησιάσασα ἔτι μάλλον πρὸς τὴν Μα-
ργαρίταν εἶπεν:

— Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Μὴ ἀρχῇ ἡ
τῆς ἐκκλησίας εὐλογία ὅπως γείνωσι δύο
σύζυγοι; μήπως ἡ καθιέρωσις τοῦ γάμου
ἐνυπάρχει μόνον εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ ἱερέως;
Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Ἄν ἦσο ἡ δέσποινα
τῆς Σώβης, ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς
οὕτω. Ὁ Ἑρρίκος παρεχώρησε πρὸς ἄλλην
τὰ δικαίωμάτα σου καὶ ταύτην ἀκόμη τὴν
στιγμὴν—προσέθετο ὑψώσασα τὴν φωνήν.
— Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἡ κλεῖς αὕτη ἀνοίγει
τὴν θύραν τῶν δωματίων τῆς κυρίας Σώβης,
καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδῇς.

— ὦ! πλέον σιγὰ δέσποινα, πλέον
σιγὰ, ἃς παρκακλῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
διότι οὐ μόνον ἀπατάσθε, ἀλλὰ ἀκόμη...

— Ἐ! ἀκόμη τί;

— Θὰ ἐξυπνήσετε τὸν σύζυγόν μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη καὶ ἐγείρασα
τὸ παρκαπέτασμα τῆς κλίνης ἔδειξε μει-
διῶσα εἰς τὴν μητέρα της τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας κοιμώμενον ὑπνόν νήδυμον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξέβαλεν οὐχὶ κραυγὴν,
ἀλλ' ὑπόκωφον βρυχηθμόν.

— Βλέπετε, Κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
ὅτι κακῶς ἐπληροφορήθητε!

Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρησε πρῶτον τὴν
Μαργαρίταν καὶ εἶτα τὸν Ἑρρίκον, καὶ
ἔδηξε τὰ χεῖλιν.

[Ἐπιστὰ συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ἡ ἑτέρα γυνή, ἡ Χανούμισσα βε-
βαίως — ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ὑ-
ψώματος, ἔχουσα τὰς κνήμας ὀλίγον προ-
τεταμέναις, τὴν ῥάχιν ἐλαφρῶς κεκυρτω-
μένην ἐπὶ τὰ πρόσω, καλύπτουσα τὸ πρό-
σωπον διὰ τῶν χειρῶν της ἐν ἀποφύγῃ
τὸ χιονοκύλιστον ἐξ ἀφροῦ ὄρος, ὅπερ
ἔπιπτε κατὰ νιφάδας ἐκ τῆς κόμης καὶ
κατεπλημύρει τὸ σῶμά της.

Οὐδέποτε συμπλεγμα ἁρμονικώτερον,
ἀντίθεσις θελκτικώτερα ἐξήγειρε τὴν φαν-
τασίαν ζωγράφου!

Ἡ μελάγχρους δούλη, λούουσα τὴν χρυ-
σὴν κόμην τῆς δεσποίνης της, — μακρὰ
καὶ λαμπρὰ κύματα κυμαίνόμενα ὑπὸ τὰς
ἐβενώδεις χεῖράς της, — συνέτεινε διὰ τῆς
μελανότητος τοῦ σώματός της, ν' ἀνα-
φαίνωνται ἔτι μάλλον ἡ λευκότης, ἡ λε-
πτότης καὶ ἡ τελειότης τῆς νεαρᾶς Ὀθω-
μανίδος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο ἀλάδαστρος
σχεδὸν ῥοδόχρους, διαφανῆς καὶ μὲ φλέ-
βας ὠχροῦ κυανοῦ. Τύπος νεότητος καὶ τε-
λειότητος, ἔνθα ἡ χάρις ἐνυπάρχει ἔμφυ-
τος καὶ ἡς ὁ ἔρως οὐδόλως ἠψατο ἀκόμη
διὰ τῆς πτέρυγός του, φύσει μὲν ἀγνή, ἡ-
δυπαθὴς δ' ἐξ ἀγνοίας ἡ μουσουλμάνᾳ ἐ-
κείνῃ παρθένος ἐθάμβωσε τὸν σουλτάνον.

Συγκινηθεὶς χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλῶς τὸ
αἷτιον, περιέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ
νεῆνις θ' ἀπεκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της...
Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε πολὺ... Βροχὴ χλι-
αροῦ ὕδατος ἀφῆρσε τὸν ἀφρόν, ὅστις ἐ-
κάλυπτεν ὡς χιῶν τὴν κόμην τῆς Χανούμ,
ἡ δ' αἰθιοπὶς συνέστρεψεν αὐτὴν εἰς χρυ-
σοῦν σαρίκιον, δι' οὗ περιέβαλε τὴν κεφα-
λὴν τῆς δεσποίνης της, ἐμπηγνύουσα μα-
κρὰς περόνας ἐξ ὁστοῦ χελώνης, ἵνα συγ-
κρατῶσι τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο διάδημα, ὅ-
περ ἡ φύσις ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν
εὐνοουμένων της.

Ἡ νέα κόρη ἔλυσε τότε τὰς συμπεπλεγ-
μένας χεῖρας, ἐγειρομένη δὲ ἐτάνυσε χαριέ-
στατα τοὺς ὠραίους αὐτῆς βραχιόνιας
ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, εἶτα δὲ προέβη βή-
ματ' εἰς τὴν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐθεώρει ὁ
Ἀβδουλ Μετζίτ.

Μόλις ἀνέπνεεν οὗτος καὶ ἡ διακεκομ-
μένη ἀναπνοή του μετὰ κόπον διήρχετο
ἐπὶ τῶν χεῖλών του, ὁ δὲ Φαῖδ, παρὼν
εἰς τὴν παραδοχὸν ταύτην σκηνὴν, ἠκολού-
θει μετὰ περιεργίας τὴν προφανῇ συγκίνη-
σιν, ὑπ' ἧς κατειχέτο ἡ Α. Μεγαλειότης.

Ἡ νέα Ὀθωμανὶς ἔδειξε τὸ γλυκύτα-
τον πρόσωπον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συμπληρώ-
σῃ τοσοῦτον ὠραῖον σῶμα· τύπον κανονι-
κώτατον τῶν γυναικῶν τῆς Ἀσίας, μὲ τοὺς
ἀτενεῖς ὀφθαλμούς τῶν μιγάδων τῆς Ἀ-
μερικῆς, ἐπικοσμουμένους διὰ λεπτῶν καὶ
μελανῶν ὀφρύων· τὸ στόμα εἶχε στρογγύ-
λον καὶ ἐρυθρόν, ὑποδεικνύον ἐν μειδιά-
ματι σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

— Γκιουλ - Χανούμ, ἐφώναξεν ἡ Αἰθιο-
πὶς, τείνουσα πρὸς τὴν δέσποινά της τὸ
μετάξινον καὶ χρυσοπάρυφον μάκτρον, θέ-
λετε νὰ πᾶτε ἐς τὴν σάλα πού ἡσυχάζουν;